

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 30. априла 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Мукло звоне звона
Са бечких висина,
Гробу прате тело
Ђорђевога сина.

Уз ту пратњу прошлост
Шаље уздисаје; —
Беч је благодаран,
Па му гробак даје.

Ко год умре, чека
Божје правосуђе;
Многа душа носи
Собом грехе туђе.

Туђе грехе носи
На својој слабости, —
Ја јој чујем речи:
„Боже ми опрости!“

На ковчегу има
И круне и сјаја;
Мукло звона звоне,
Ал без осећаја.

Велика се звона
У пратњу му дала,
— Ал би слађа била
Отаџбинска, мала.

Мукло звоне звона
Са бечких висина,
Сахрањују тело
Ђорђевога сина.

Уздахн'о сам и ја
И то из дубина —
Ја се сећам Теје
И Гарашанина. . .

— — — — —
— — — — —
— — — — —
И Гарашанина. . .

Добричина с' био, —
Сретним би се звао
Да никада ниси
Висине познао.

Дај ти боже барем
Гробу боље среће,
Да из њега нигне
Од поуке цвеће.

На самртном часу
Блажила ти с' мука,
Што још имаш деце,
Ђорђевих унука;

И молитва беше
Издисаја твога:
Даруј, боже, њима
Духа дедовога!

Шетња по Вршцу.

X.

Пре недељу и више дана обавили су се код нас избори за варошко представништво, па је милина била тог дана пролазити и шетати се улицама поред варошке куће, грађанских школа и основних немачких школа, где су бирачи из сва три среза, сваки у своме гласали. Оно до душе лепше је сести на каруце, па се туда провозати, као што је наш „јединац“ учинио, али онда могао би човеку пасирати малер, да му се нико не јави, да се толико стотина људи чине, као да га и не познају, те да од њега окрећу главе или да му се баш у брк смеју, као што су то неки учинили према Радићу и ако је на његовим прсима бљештио орден св. Саве. После, човек, који се воза, не може свугде доспети и не може све видети и чути, као што може то онај, који пешачи. Много што шта се омакне ономе, који се вози, а међу тим пешак свугде доспе и све види. Уз то је пријатније и здравије шетати се по возити. Можда не бих ни ја тако пазио на хигијенска правила, кад би ми владичини коњи и кола стојали на расположењу, е али овако не преостаје шта друго, него да пропешачим тим улицама и да видим, хоћу ли што видети и чути, што би вредно било и другима саопштити.

Гласање је по законској одредби отпочело у осам сати у јутру и трајаће до шест у вече. Народњаци су весели, јер су сигурни, да ће победити, а владини људи упели се из петиних жила, да што више својих бирача истерају на биралиште. Али све залуд. Око једанаест сати пре подне оставио их је и њихов свирац, па је

прешао народњацима. Вели, српске гајде не треба да лажу, нити српски гајдаш треба да свира онима, који иду српској црквеној општини и српском певачком друштву о глави. Рече, неће он да свира онима, који су у наше школе увукли министарске учитељице упркос општини и осталом грађанству. Оно, учитељицама тим би још из галантерије свирао, али бугерима неће баш ни за новац, а да би своју погрешку, што је бугерима у опште и отишао, колико толико поправио, то ће народњацима „фрај“ свирати. Ко побеђује, уз тога се свако прилепљује, а ко пропада, од тога се свако туђи, па ту горку је истину морао искусити и наш нотабилитетски табор. Него поред те горчине има и смешних, или управо и жалосних ствари.

Шетајући се тако улицама, где су стојали бирачи и они, који су већ гласали, и они, који ће тек гласати, прођем поред једне гостионе нижег реда и ту чујем велику грају. Уђем унутра, да видим, шта је, кад ал тамо три паора свлаче четвртог, који је био један од кандидата владине странке. Бирташ ми је брзо протумачио, за што она тројица свлаче четвртог друга свог.

Тај четврти, кандидат владине странке за варошко представништво, добио је од једног „уваженог“ кортеша владине странке пет форината, да части неке бираче да би ови гласали за нотабилитетску листу. За то су знала и остала тројица. Тај четврти заиста је частио у споменутом бирту ракијом и вином неке људе, али је на то потрошио само четири форинта, а пету је стрпао у свој џеп. Она пак остала тројица рачунали су, колико је њихов друг од петице потрошио, па по што знају, да има још једну форинту, то

ПОДЛИСТАК

Турнир или — Александра.

— Хумореска. —

„А, та то је или штампарска погрешка или — да не речемо горе шта — грозан несмисао. Баш човек свашта може да чује и прочита у данашњим листовима.

Молим, само полако. Ја вам верујем, да се у данашњим листовима свашта може наћи, али то не важи за нашег невиног „Стармалог“ — та он бар ником није злурад, он би највеселији био, да је свуда у нас добро — то се може рећи за оне чивуцке листове, који данас што донесу а сутра сами себе у лаж терају; па онда ја вам верујем чак и то, да вам је тај наслов чудноват. Да стоји нешто „Турин или — Александрија“, то би било нешто савремено, јер се данас цео свет занима са — Африком, па и наши неки листови траже по — Африци и Азији — хране, али — ма ја сад и не био „савремен“ — хоћу да вам испричам ову причу на после пресудите. Дакле молим. . .

„Али за бога, баш зацело турнир? па ко би још о томе писао, та то су тако деликатне ствари!“

Ха, сад смо баш, где треба да смо. Вама је можда зазорно, да се о таквим стварима јавно пише и приповеда, то има само на неким извесним местима свога места а не у јавном листу! Право и кажете али — прво, ја хоћу да употребим право слободне штампе, па држим, да сам овако

— најсигурнији а — друго, ако је о томе зазор говорити онда је зазор и гледати, па што га гледате, што дајете, да га носе, што да ми примамо од других све, што је — на трашке? Него сад мислим, да је доста диспута било. Пустите ме да причам, па после како било. Дакле. . . Господар Макса био је трговац у С. Осим свог дућана и приличног иметка имао је он и — жену. Вредна је била гђа Максимица, жена без замерке, само — без тог „само“ ништа — само, да се није мало понела, држала је много на себе.

Бог их је благословио јединчетом — Милицом. Она је била понос материн, мати је све употребила, да јој ћи одрасте као „права“ девојка, у „духу данашњег времена.“ Али — истини за вољу — морам признати, да је у том слабо успела. Милица је била послушно дете али и — разборито. Није њој никако ишло у главу стезање и терање моде, она је расла на селу, природно. Изгледало је, као да је с матером „контрак“ направила: само се онда облачила, ако је ишла куд у „визиту“ или у варош.

Но то су маленкости. Много је важнија та околност била, да је мајстор Мита — комшија господар-Максин — имао сина Александра. Та околност истина није ништа утицала на услове мира између Русије и Енглеске, али је у толико више нарушавала мир између гђа Максимице и њене ћерке Милице.

Рђаво сам се изразио, јер ви сад — наопако — можете помислити, да су оне једна другој завиделе или — да би

WWW.UNILIB.RS
У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

су хтели, да још пију за што већу срећу и на што већу дику владине странке. Залуд им се клео кандидат богом и светим Јованом, да је он сви пет форината утрошио, ајак! „Нећеш ти нас преварити. Човек ти је дао пет форината, па је право, да сви пет потрошимо, а не ти да једну стрпаш у џеп.“ Но кандидат им се и опет клео, да нема више и да је сав новац потрошен, али неверници не хтедоше веровати, него почеше своје кандидату скидати хаљине, да виде, где је сакрио форинту. И заиста је нађоше! До душе, кандидат је рекао, да је то његова својина и да није то остатак од оне петице, коју је од „уваженог“ кортеша добио, али остала тројица не хтедоше му веровати, већ су у славу и за тили часак и ту форинту попили.

Види се по овом, да је црна штета, што Вршчани за своје варошке представнике нису изабрали кандидате владине странке, јер би ови заиста урешили варош, да би сви варошани морали поскидати своје хаљине само да би се тако опростили дуга и намета. Јер она тројица, што су свога кандидата свлачили, веле, да нису то с тога чинили, што су ваљда сумњали у његову хонетност и савестност, него за то, што су га хтели практично поучити, како ваља другоме и кошуљу с леђа скинути. Давали су му практичан курс у скидању туђих хаљина и кошуља, а како ваља туђу, општинску земљу мукте уживати, у томе ће га поучити захрђана челенка владине странке у Вршцу, бивши народњак В. Ј. Гренчарски.

У шетњи овој мојој доспео сам и на само место бирања, где бирачи гласају, и ту, кад сам после свршеног скрутинијума прегледавао поједине гласовнице,

ме разумели — „ајферовале“, али — боже сачувај — мир је нарушавала Милица, јер никако неје хтела да се одрече Алексе, па да пође за господина Миту, који — и ако није био за сад никакав велик господин — могао је временом нешто постати а „господа данас најбоље живе“ — умствовала је гђа Максимица.

Било — бога ми — већ дошло, да се прекрха штап. Милица се озбиљно саветује са Алексом и натера га, да моли оца свога да је запроси. Он јој обећа и ако је имао разлога да се побоји, да од тог посла неће бити ништа, прво, јер је знао, како му је отац грозно противан „моди“ а друго, мати Миличина опет у толико више тежи за модом. Али најпосле — покуша ће.

Ја још нисам био у тој прилици али сам читао и слушао, да се у таким приликама врло пољко и страшљиво улази у очеву собу. Еле сигурно је тако и Алекса радио, јер он баш није био тако куражан човек. Ја сам вам и заборавао да је био по занату — „госпоцког одела кројач.“

Отац га мирно саслуша а за тим дође ред на Алексу да он слуша. Био је миран, само срце као — котлић.

„Милица је добра девојка и ја сам давно на њу мислио, али мати њена увек ми је бриге задавала. Ја ћу Милицу запросити, не тражим од њих никаква мираза али ћу им ставити један услов“ . . .

Сад да је Алекса имао нешто чашу воде да попије, он би викнуо: „А тај је?“ овако је само — зинуо.

Отац га погледи па онда, као да је хтео да га наму-

бирачке цедуље, видео сам много гаднијих ствари, него што је она била у бирту. Видео сам, да су неки људи, који важе за народњаке, гласали додуше са првеном народњачком цедуљом, али су убрисали неке народњачке кандидате, па на место њихово исписали владине. На то сам се тако згадио, да нисам могао отићи с осталом браћом у народну гостиону, где је народна странка славила своју победу, него сам отишао кући, да се у тишини између четири зида изјадам, што нам наши народни учитељи нису бољи. . .

Вл.

У Ш Т И П Ц И.

Јован Бурназ сад се тек ишчаурио за правог народњака, јер ето он тужи због повреде части уредника бившег „Српства“, што га је овај назвао проповедником кикиндског програма.

* * *

Тамишка жупанија даје за право солги Палфију што је једног сељана из Загајице за уши извукао са збора, кад је владин кандидат Михајловић држао тамо говор. Веле господа жупанијска, кад се солги не замера, што је наредио, да хусари у Уљи секу мирне људе, за што да му се замери, што је једног човека за уши ухватио?

* * *

За хрватског бана рекао је посланик Барчић да је Мађар, а Давид Старчевић да је Тиролац. Штета, што није Ђурковић написао књигу и о Хрватској, као што је о Албанији, те не би смо сад у неизвесности били, којој народности управо припада хрватски бан.

чи, прекиде разговор и не хтеде даље о том ни речи да прослови.

Прве недеље после овог искушења, обуче се мајстор Мита у свечано своје рухо. Он се још носио онако по српски, прслук дугачак, затворен с великим дугмадима, капут на струк а остраг из џепа вири велика плава марама. Тако оправљен све кашљуцајући упутн се он у комшилук.

„Добар дан.“ — „Бог добро дао.“ Милица приђе руци па се полако извуче из собе. Не фали јој ништа, али — неки терет пао на прса. Час би да засузи а час би опет да запева.

Мајстор Мита није дуго завијао, каже што је дошао и моли за одговор. Господар Макса нема ништа на против, гђа Максимица такође би сагласила само ако деца имају вољу. Ту је она зидала много на Милицу за то је и рекла тако, јер што да се она замера са првим комшијом. Половина је готова, сад је било на дневном реду оно друго, које данас у свету тако велику улогу игра — услови.

Ја нисам претеран човек, о том вас уверавам али кад чујем, како од ових и оних сватова није било ништа, како се овде и овде сватови баш на дан венчања разишли а ви већ знате зашто — ја се често питам, па кога данас узимају, да ли младу, жену, удовицу, матер или — новце. Ово сте могли и пречути мени је свеједно али ја сам морао рећи.

Срећа, што то код нашег Максе и Мите није био тај случај. Мајстор Мита узе реч:

*

„Вражје Доба“ и стране новине јављају, да ће се српски народно-црквени сабор састати првога септембра. Хм! Само да се од ове године не уведе у обичај, да се људи уместо првог априла од сад варају првог септембра.

Мађарски посланик Тали рекао је у мађарском сабору, да кад би био он зидарски калфа, он би онда за своју најпатриотскију дужност сматрао, да Тису живог сазида. Но самоме Тиси било би дуго време, па ето нека посланик Тали узме и нашег Германа. Њих двојица и тако се лепо слажу, па ће се сазидана још лепше слагати.

„Турски Марод“ вели, да се слабом успеху нада од будућег народно-црквеног сабора. То му може свако на реч веровати, јер он се никад није чему ни надао од сабора, већ — све од Тисе.

Убица Валентић вели: Како ћу ја знати, шта је право а шта неправо, кад то не знају ни сами мађарски судови, кад се и они у том питању разилазе? Јер ето првостепени је суд осудио Верховаја због провере, а краљевска га табла са свим ослободила, међу тим и један и други суд судио је по истом закону и по истим параграфима!

Један филантроп дао је убици Валентићу да прочита акта из Милетићеве парнице, те ће се онда уверити, да се мађарски судови не разилазе увек у мишљењу, него да се по неки пут сва три суда слажу у пресуди.

Вл.

„Ја хоћу своје сину жењу, хоћу помоћ у кући, за то, Макс, немој о томе да говоримо. Ти ћеш то удесити, како знаш и како је право. Али ја имам још једну да речем пре него се поздравимо као пријатељи и дамо благослов деци нашој. То што имам тиче се баш Милице, нека она дође.“

Ушла Милица па не зна или стоји или се врти на каквом „ринглшпилу.“ Опет ће мајстор Мита:

„Ми овде удесисмо, да те, с твојом вољом, Милице, удамо за мог Алексеу, колико ја знам, ти немаш баш ништа против тога. Не?“

Место одговора приђе она руци очевој и материвој. Мати је гледи па . . . то остављам матерама да допуне. Опет ће Мита:

„И ја ти, дете, радо дајем благослов свој али под једним условом.“ — Сви су нестрпељиво слушали а гђа Максимица као на иглама.

„Мораш ми обећати свечано, да никада нећеш тај врашки — „турнир“ понети. Ја сам поштен мајстор, моја је кућа мајсторска и српска од вајкада, у њој се од увек пази на оно, што је наше и што је српско па то ће бити и на даље — барем док сам ја жив, а после децо — како вам драго. Дакле „турнир или — Алексеу?“

Место одговора пољубила је Милица у руку свога новог, другог — оца.

Н. — о — њ.

Ђира. „Наше Доба“ доноси нам телеграфску вест, да ће се наш сабор састати 1 (13) септ. о. г. НА ОСНОВУ ДОЈАКОШЊЕГ ИЗБОРНОГ РЕДА.

Спира. А зашто се не каже изреком и то, да се тај сабор неће састати на води или у ваздуху, него на сувој земљи?

Ђира. Па то се по себи разуме.

Спира. Аха, то се по себи разуме, — а „дојакошњи изборни ред“ то се не разуме по себи. То се само за то изреком каже, да би се уставни грађани сетили и на могућност какве октројке.

Ђира. Очеvidно да је тако. И „Наше Доба“ радо пружа своју њиву, да прими у себе и тако семе.

Ђира. Даклем у Паризу су пре неки дан продали престо Лудвика XIV. Шта велиш на то?

Спира. Ни мало се томе не чудим у давашњем веку. — Кад се ордени продају, што не би и престоли били на продају.

П у с л и ц е.

□ Оне исте новине, које су до сада викале: „Ајао! Побихе се Руси и Енглези“ сада вичу: „Ајао! шта ћемо, ако се споразуму Руси и Енглези!“ — Даклем ма каква песма била, за њи остаје рефрен један те један: Ајао!

‡ Даклем избори за наш сабор расписаће се на Св. Илију. (Кад је тако ајде да поделимо посао. Народ нека за грми а Анђелић нека — сева)

? Уредник „Нашег Доба“ кажу да ће добити монопол на „чистоту језика српског“. — А шта ћемо ми други јадни? — Ми ћемо морати пазити на „чистоту срца српског“.

△. Јели српско министарство морало пасти зато, да се види како Гарашани чврсто стоји, — или Гарашани чврсто стоји, да нас увери, како је осим њега све друго љубкаво?

○. Сад су Французи изумели хартију која се провиди. Штета што тога није било онда, кад су писане неке привилегије. Али људи кроз дуго време провиде и кроз пергаменат.

×. Наше јединиче Радић сад се потписује: ВИКАР. Знали смо ми и без тога да није ћуталица.

* Радић се угледао на Гамбету, па разбио (другом) главу. Још ако се угледа на Муџија Скевалу може запалити (своме деди) десну руку.

= У Кикинди је постала нова пословица која гласи: Жени се брате, јер то је најбољи лек од дујела.

* Кажу да ће Др. Ст. Павловић скоро добити црвен појас. — Може. Ал нама неће бити ни овда о п а с а н, — т. ј. нама, који га познајемо.

Проба пера.

СХII.

Многима.

На кога сте жива
Камење бацали
Доследно сте и гробу му
Један камен дали.

Тај ће камен распуцат' се
На комаде туде —
Да можете њима бити
Друге врле људе.

СХIII.

Није вајде, морам признати.

Није хтело да ми прија,
Ал сад морам признат' и ја:
„Више вреди кобасица“
(Лепо, чисто надевена),
„Него драма Шекспирова“
(Недотуно преведена).

СХIV.

Ала волим што сам млад!

Ала волим што сам млад,
Па лудујем кад и кад!
Не лудујем што сам луд,
Већ што ми је пуна груд.

Питам Чиву: пошто ј' свет? —
Удовици пружим цвет. —
Нашалим се с лепом Вером,
Понудим је с' тубакером.

Кад играмо коло вито,
Ја подвикнем поносито:
„Благо нама, благо нама,
Дивне слогe — у ногама!“

Понадију варам стару
Да сам спав'о на бил'јару.
Поши тргнем из дубока
Цепа књигу — Paul de Коск-а

Са пијаним полицајем
У збиљски се шапут дајем;

Он чајеве плаћа скупе —
(Ја их сипам испод клупе).

Ала волим што сам млад
Па лудујем кад и кад;
Кад ми књига већ додија,
Разведри ме лудорија.

Просим руку жуте Ајке, —
Кад ми кажу: нема мајке,
Раскиселим ведро лице:
„Нећу жену без пунице!“

Кад ко чита „Наше Доба“
У вис дигнем ока оба;
Ала волим што сам млад,
Па лудујем кад и кад!

Кад се друштво раскалаши
Ја наздравим — брудер Јаши;
Растрезне се одмах сви —
Јојицакат — иди-ди!

Лепо могу спават' ноћу,
Могу устат' кад год хоћу,
Имам добра апетита,
Према томе и кредита.

Кад ме чардаш играт' звону
Ја потрчим шпајсалону
Правдајућ' се, да не могу,
Јер сам синоћ скр'о ногу.

Ето, ком је до тог стало,
Лудорија мојих мал о,
Све, до зоре зброј'о не би,
За то велим иш а теби.

Можда вам је песма фад —
Тек ја волим што сам млад.

Г—д—н.

И з ш к о л е.

Учитељ: Васо, мењај ми именицу „коњ“.

Ђак: Први падеж коњ, 2. коња, 3. коњу, 4. коњ —

Учитељ. Ја сам вам већ толико пута казао, кад именица мушког рода показује што живо, онда је 4. падеж једнак с другим?

Ђак: Молим господине, ја нисам мислио зајстанског коња, него од дрвета.

Учитељ: Но Јоцо, шта знаш за овцу?

Ђак: Овца је најкориснија кућевна животиња.

Учитељ: А шта знаш за стоку?

Ђак: За стоку знам, да је чиста.

Учитељ: Како то?

Ђак: Мој отац кад год говори о нашем суседу увек каже „чиста стока.“

Једном Ћени-јалном попи.

Је л', попо,
кад хоћеш леба,
Онда, онда . . .
Народ ти треба ?!

А кад си сит,
па и налит,
тада вичеш :
„Какав народ
Појас и трбу'
стоји на мом грбу.
Какав народ
Ми смо црква
И све и сва !“
Није л' тако,
попо, а ?!

Жеравица.

Два беспослена попа.

(Народна прича).

Једном се састане српско-православни и католички попа на разговор — па ће рећи шокачки попа свом колеги: „видиш како су моји парохијани питоми и добри а твоји су тако глупи да би траву је ли!“ и растану се. Српског је попа то пекло, све је мислио како да му врати мило за драго. Домисли се. Преруши се у шокачког калуђера (фратра); узев са собом сламе, те управо попу шокачком. Хваљен Исус! Ето ја сам путник идем чак из Јерусалима, па ћеш ми дозволити да после данашње мисе предикujem. Поп радостно приволи, и кад је време дошло, поче овај говорити: „кршћани и кршћанке! ја долазим управ из Јерусалима и био сам у оној штали у којој се је наш Исус-крст родио, те сам донио са собом од исте сламе на којој је Господ лежао. Сваки, који поједе комадић од ове сламе бити ће му греси опроштени —“ и баца неколико сламки. Побожан, али фратарски изображен народ поче се отимати о сламки и грести, а он ће на то свом колеги: „гледај; твоји једу сламу а моји богме неће ни отаве“ и оде.

(Како сам чуо онако сам прибележио. Далеко буди каква увреда!)

Србин Босанац.

Пасош.

Дошао Ера бележнику ради пасоша. Како је било блато, а опанци зубом времена испрогризани, то није био крив кукавни Ера, што су му се опанци напунчили блатом и водом. Кад је Ера дошао до писарнице, отвори врата и уђе, али кад виде пред собом леп ћилим прострт, не хтеде, да га упрља и прескочи га, а вода и блато из подераних опанака попрска сву собу.

„Шта ти то учини?“ упита бележник.

„Ето жао ми ћилима, па га прескочи“, рече безбрижно Ера.

„Па за што си дошао?“ упита ће га даље бележник.

„Дошао сам по пасош на коње“, одговори Ера.

„На какви су коњи?“ — „Е, па знаш, какви су коњи у сиромашна човека“.

„Па говори, какви су!“ — „Па мршави.“

„А каква им је длака?“ — „Никаква!“

„Е, па како то. Мора бити ма каква длака!“ — „Па нема длаке!“

„Па где је?“ — „Отпала!“

„А жиг?“ — „И он отп'о?“

„Па како ћу писати?“ — „Пиши макар мркови!“

„Хајде плати!“ — „Шта наопако, па још да платим?“

„Па да!“ — „Па колико, да платим?“

„10 пара!“ — „Е, онда ти на част и коњи!“

Жеравица.

Ново обретеније.

У земљи званој Акставрх која је сад обретена и која броји до 2.000.000 становника; у престолници њеној Бергаз која се имена пишу и читају по турском начину — живи народ који пише ћирилицом и латиницом и који говори једним језиком — али се деле у два имена — у Ебрс и Етаврх. Пошто су Етаврх-и људи који имају захвалити Ебрс-има за много штошта, што имају, за то их мрзе те веле да их нема — па да их се посве реше створили су један закон за школе 4781. године — од ког закона су дале последице овај резултат. Ако завириш у њихове комуналне школе, видиш узорану земљу у коју тежак обрађујући сеје отровна зрна која се у гимназији претварају у класје у првој школи у чаурице на свеучилишту у зрнца која сазревају, те шире у јавном животу — метеж, тим се у матицу увлачи трулеж а у свето Јеролимско друштво — муљеж. — Исти се шаље у књигама младежи Ебрс-а којим се трују.

Земљу одкрио — . . . клас

Закон створио твој
Wô—n—ci—na.
Palatin.

Хоће да умре као Христос.

Један шаливчина озбиљно се разболи. Дођу да га посете његова два познаника, два злогласна адвоката. После обичног разговора замоли их он, да стане један с једне стране, други са друге стране кревета.

— „А за што то,“ запитаху га оба адвоката.

— „Хоћу да умрем као Христос“ (међу два разбојника), одговорио им је шаливчина.

Авакум.

Што јој није пре казао . . .

У Ади умре један шустер. Жена се тако ожалошти, да се непрестано два дана све у прса бубала и викала: ајаој штоћу! како ћу кукавица сама у толикој кућерини! Кад сутра дан саранише мужа, узе калфа један испод руке мајсторицу и поведе кући. Уз пут поче опет запевати шта ће и како ће. Калфа знајући да у мајсторице свашта има, — рече сасвим озбиљно: „ја ћу вас узети, ако ће те поћи за мене.“ Мајсторица на мах заборави на жалост, погледи милокрвно калфу па рече: па што ми то нисте још јуче казали, те се неби два дана у прса бубала.

Ђ.

Разговор.

Тима: Ја се чудим, како може толики свет да иде у назарене!

Сима: А као зашто се ти томе чудиш?

Тима: Помисли само, код нас кад когод умре, ту су звона, рипиде, ту дивни црквени обреди; а код назарена нико и не зна кад кога саране.

Сима: Е мој брајко, и код нас ће то полако да се изгуби.

Тима: Само то неће бити! —

Сима: Ал ево ти доказа. Кад ти когод умре, мораш да платиш — и то одмах у напред — звона, рипиде, барјаке, стихаре, одежде и све чак до пајмање маленкости.

Тима: Е па ко може нека плати, ал зато сиротиња не плаћа ништа.

Сима: Чувај да није, ту се не пита има ли нема ли, ко не плати не добије ништа. Баш ово дана су провели једног мртваца, па попа иђаше без одежде, — а о звоњењу ни помена.

Тима: Е па на тај начин само општина отуђује Србе од прадедовске вере. Сад само да ми је да знам, шта ће та општина онда радити, кад својом шпекулацијом растера своје чланове?

Сима: Онда ће бесплатно одзвонити српској свести.

Р.

Галантно се извукао.

Двојица се играху карата, и кад се сврши игра, онај који је имао 9 ф. 40 н. да плати, упита свог противника. „Имате ли да ми променете 50 ф.? — „Имам одговори овај.“ — „А стотинарку?“ — „Биће и то.“ — „А хиљадарку?“ — „Та баш имам и то.“ — „Добро дакле платићу вам сутра.“

Р.

Заборавио улогу.

Неки млад и здрав просијак уђе у једну кућу, и затече домаће баш при ручку, поче одмах рукама и очима мољакати за милостињу; а домаћица ће рећи слушкињи: „подај овом сиромасу мало купуса и чашу вина — ви'ш да је глухо-нем.“ Док је просијак стајао и чекао на јело, упита ће га домаћин: „а одкад си нем?“ — „Има већ година дана,“ одговори просијак, који је заборавио на своју улогу.

Р.

Одговори уредништва.

„Пола вина, пола — млека.“ За то је и испио такав бућкуриш.

Мошану. Старе, и сувише познате ствари.

Жеравици. Хвала на прилозима. Истина да све нећемо моћи употребити (са разних узрока) — али то нека вас не одбије од „Стармалог.“ Желимо, да нам се и од сада често јавите.

Новије књиге

послате уредништву на приказ.

Из живота светих угодника божијих. Свеска I. у Н. Саду, штамп. А. Пајевића 1885. цена 60. новч.

Из живота светих угодника божијих. Свеска II. у Н. Саду, штамп. А. Пајевића 1885 цена 60. новч.

„Mali hrvatski Deklamator“. Zbirka pjesama za mladež. Sastavio i s uvodom o deklamaciji propratio Jos. Milaković. U Zagrebu. Naklada knjižare Mučnjaka i Senftlebena. 1885. — Цена 80. новч.

Никола Милетић, народни добротвор. Написао А. Н. М. — Задар; печатња Виталиани и Јанковић. 1885. — Цена (?).

Јогуница (*Maître de forge*). Роман у два дела. Француски написао Жорж Оне. Превео Бранко Мушицки. I. део. у Н. Саду, издање штампарије А. Пајевића. 1885. Цена 75 н. или 1½ динар.

Смрт и погреб црногорско-брдскога митрополита Висариона Љубише, преминувог на Цетињу 14 априла 1884 год оплакао Дионисије Миковић. Шпљет, 1885., штампарија Русо и Марић. —

Орао. Недељни лист за просвету, привреду и забаву народу. Цена је листу: На годину 2 фор. на по године 1 фор. на 3. месеца 50 новч. Предплату прима књиџара Јована Радака, а са стране уредништво. За огласе плаћа се од ретка са петитним словима 10 новч. и 30 новч. билеговине за свако уврштење. Огласе прима штампарија Јов. Радака и уредништво. Власник и одговорни уредник Арон Удицки. Штампарија Јована Радака у Вел.-Кинди 1885.

Све дужнике наше, којима су разасла-
те нарочите карте и сада уз овај број цедуље као
опомене, молимо да сваки свој дуг у најкраћем
року подмирити изволи, како би се опростили не-
престаних опомена и ми досаднога посла.

Администрација „Стармалог.“

ЛИСТОВИ, КОЈЕ УРЕДНИШТВО У ЗАМЕНУ ДОБИЈА:

ЦРНОГОРКА, лист за књижевност и забаву. Уредник Јован Павловић. Излази на Цетињу једаред недељно на целом табаку. Годишња цена 6 фор.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА, лист за политику и књижевност. Излази на Цетињу једаред недељно на читавом табаку. Цена му је годишње 6 фор. Претплату на оба листа ваља слати поштанском упутницом на Петра Рамадановића у Котор. (Boche di Cattaro).

СРПСКИ ЛИСТ, излази у Задру једаред недељно на читавом табаку. Цена му је годишње 6 фор. Издавалац и одговорни уредник Саво Бјелановић.

„НЕВЕН“ ЧИКА-ЈОВИН ЛИСТ, уређује власник му Змај-Јован Јовановић, издање и штампа А. Пајевића, у Новоме Саду. Излази два пута месечно на читавом табаку. Цена је листу 4 фор. или 10 динара годишње. 2 ф. односно 5 динара полугодишње.

ГЛАС ИСТИНЕ“ лист за духовне беседе, животнописе и старине, уређује Ђ. Рајковић, издање и штампа А. Пајевића у Н. Саду Излази два пута месечно на читавом табаку. Цена је листу 2 ф. или 5 динара годишње, 1 ф. или 2½ дин. полугодишње.

„ЈАВОР“, Лист за забаву, поуку и књижевност. Власник Змај-Јован Јовановић уредник г-р Илија Огњановић Издање књиџаре Луке Јоцића и друга. Излази у Н Саду сваке недеље на читавом табаку. Цена је листу 5 ф. на читаву годину. 2 ф. 50 на пола године. За стране земље 6 фор годишње.

НАШЕ ГОРЕ ЛИСТ, недељни лист за просветне и привредне цели Излази у Ланчеву једаред недељно на читавом таб ку. Издавалац и одговорни уредник Јован Поповић. Годишња цена 4 фор.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалога“ од почетка до данас.

САРАЈЕВСКИ ЛИСТ, излази у Сарајеву три пута у седмици. Званичан лист земаљске владе. Годишња цена 8 фор. Цео садржај штампа се на порело латиницом и ћирилицом.

DRAŠKOV RABOŠ, list za svakoga. Izlazi u Spljetu dva puta mjesečno. Godišnja cijena 2 fl. Vlasnik-izdavalac i odgovorni urednik Jovo Metličić, коме и предплату ваља упућивати.

NAPREDAK, časopis za učitelje, uzgojitelje i sve prijatelje mladeži. Organ „Hrvatskoga pedagogijsko-književnoga sabora“. Izlazi u Zagrebu svakoga 1. 10 i 20 dana u mjesecu. Godišnja cijena 5 fl.

НАРОДНО ЗДРАВЉЕ, издаје санитарско одељење министарства унутрашњих послова, одговорни уредник Др. Владан Ђорђевић. Излази у Београду сваке седмице једаред на читавом табаку, а цена му је годишња 10 динара.

SLOVAN, излази у Љубљани сваке недеље на читавом табаку. Цена годишња 4 фор. Издавалац и власник Иван Хрибар, коме и предплату ваља упућивати.

VIENAC zabavi i pouci. Izlazi u Zagrebu сваке недјеље на два арка. Donosi svaki broj две лепе слике. Godišnja cijena 7 for. Izdaju i uredjuju V. Klaić i M. Maravić.

СРПСКИ ЗАБАВНИК, издаје и уређује га Душан Ружић. Излази у Загребу сваког 5, 15 и 22 дана у месецу. Годишња цена 4 фор. Рукописи и предплата шаљу се уреднику у Загреб жупанијска улица бр. 4.

САДАШЊОСТ, недељни лист за просвету, привреду и забаву народну. Излази у Бел. Кикинди, куда и претплату ваља слати на име самог уредника г. Паје Петровића. Цена је листу 3 фор. на читаву годину.

БАЧВАНИН, лист за просвету, привреду, трговину и забаву. Излази у Сомбору сваке недеље на целом табаку. Одговорни уредник Мита Поповић, издавалац штампарија Мужика и Партлића. Цена је листу: на годину 4 фор. на пола године 2 ф. односно 10 и 5 динара за Србију.

ГОЛУБ, лист за српску младеж. Излази у Сомбору месечно једанпут на читавом табаку. Уредник Јован Благојевић, издавалац књижара Миљивоја Каракашевића. Цена је 1 фор. на целу годину, за Србију 2½ динара.

СРПЦЕ лист за српцад. Излази у Београду на читавом табаку два пута месечно. Уредник Ј. Миодраговић. Издавалац М. В. Поповић. Претплатна цена за Аустро-Угарску 3 фор. на целу годину, а за Србију 4 динара.

ОДЈЕК, лист политични, економни и књижевни. Излази у Београду уторником, четвртком и суботом на читавом табаку. Власник и уредник Стојан М. Протић. Годишња цена 24 динара односно 12 фор. у банкама.

СРБОБРАН, лист за политику, народну просвјету и привреду. Излази у Загребу уторником, четвртком и недељом. Власник и одговорни уредник П. Јовановић. Цијена је листу 10 фор. годишње.

ЗАСТАВА. Излази у Н. Саду средом, петком и недељом на целом табаку, а уторником на пола табака. Одговорни уредник Јаша Томић, издавалац српска штампарија дра Светозара Милетића. Цена је листу 14 фор. на читаву годину, односно 35 динара за Србију.

„НОВИ БЕОГРАДСКИ ДНЕВНИК,“ излази у Београду сваки дан на читавом табаку највећег формата. Издаје и штампа „Задруге штампарских раденића.“ Цена 16 фор.

ПРОСВЈЕТА, лист за јавне интересе, народну привреду и забаву. Издавалац и одговорни уредник Јован Видић. Излази у Сарајеву сваког четвртка. Годишња цена за наше крајеве 6 фор. за извозство 7 фор.

БРКА. Излази у Београду редовно сваке недеље са сликама, и по потреби и ванредно. Власник-издавалац Љубомир Ј. Војовић, уредник В. Ђема. Годишња цена 5 ф.

Прво ц. кр. прив. Дунавско паробродско друштво.

РЕД ПЛОВИДБЕ.

Пост. лађа
од 15. марта

1885. до
даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ: (товарна лађа) уторником и петком увек после 7 сати у вече.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИСИ: Средом и недељом у 5½ сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: уторником, средом, петком и недељом у 5½ сах. после п.

Од НОВОГА САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5½ сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШ-ЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5½ сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10¾ сах. пре подне.

Н. Сад. 12 марта (28. фебр.) 1885.

Агенција.

ОГЛАСИ.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА
БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД,

без мириса је и брзо се суши.

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска даје.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта.

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под.

Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића.

6—6

НАЈВОЉИ
ПАПИР ЗА ЦИГАРЕТЕ
У БЕОГРАДУ
ЛЕ HOUBLON

ФРАНЦУСКИ ФАБРИКАТ
од SAWLEY & HENRY у Паризу.
Ваља се чувати од подражавања!

Само је овда овај папир за цигарете прави, ако је на сваком листу описак „Le Houblon“ и ако важи картон има марку штитицу и сигнатуру.

